

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΣΛΑΒΩΝΙΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΣ.

Α

- Ἄ. σύνδ. δέ. (σχεδόν) = жé.
 Ἄβίε. ἐπίρ. εὐθύς, εὐθέως, αὐ-
 τίκα, παραυτίκα, παρευθύς
 παραυτά, παραχρῆμα.
 Ἄββα, υ. ἄρσ. ἄββᾶς.
 Ἄγάρηνηζ, α. ἄρσ. ἄγαρηνός.
 Ἄγγελσκήϊ, α, ο. ἐπιθ. (κτ.)
 ἀγγελικός, ὁ τοῦ ἀγγέλου
 καὶ ὁ τῶν ἀγγέλων.
 Ἄγγελζ, α. ἄρσ. ἄγγελος.
 Ἄγνχϊή, α, ο. ἐπιθ. (κτητ.)
 ὁ τοῦ ἀμνοῦ, ὁ τοῦ ἀρνίου.
 Ἄγνῆ, ἄτε. οὐδ. ἀμνίον, ἀρ-
 νίον = ἰγνῆ.
 Ἄδαμᾶντз, α. ἄρσ. (έλλ.)
 ἀδάμας (λίθος).
 Ἄδάμοβз, α, ο. ἐπιθ. (κτητ.)
 ὁ τοῦ Ἀδάμ.
- Ἄδάμσκήϊ, α, ο. ἐπιθ. (κτ.)
 Ἄδαμιαῖος.
 Ἄδοβз, α, ο. ἐπιθ. (κτητ.)
 ὁ τοῦ ἄδου.
 Ἄδσκήϊ, α, ο. ἐπιθ. (κτητ.)
 = Ἄδοβз.
 Ἄδз, α. ἄρσ. Ἄδης.
 Ἄερз, α. ἄρσ. (έλλ.) = воез-
 дѣчз.
 Ἄзвѣка, η. θηλ. ὁ ἀλφάβη-
 τος, τὸ ἀλφάβητον.
 Ἄзз, μενέ. ἀντων. ἐγώ. 2) τὸ
 ὄνομα τοῦ πρώτου στοιχείου
 τοῦ ἀλφαβήτου. = τῶ ἐλλ.
 ἄλφα.
 Ἄκн. ἐπίρ. ὡς, ὡσπερ. § Ἄкн
 вѣ. ὡσανεὶ, ὡσπερανεὶ, ὡ-
 σπερεὶ, οἶονεὶ, οἶονανεὶ, ὡσ-